

μένων δλίγων γραμμῶν χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς Ἑστίας, συμπληροῦντες κατὰ τὸ δυνατόν τὰ ὀνόματα, ὧν τὸ πρωτότυπον, γεγραμμένον καθ' ἣν ἐποχὴν ἔζων ἔτι τὰ ὑπαινισσόμενα πρόσωπα, παρατίθησι τὰ ἀρχικὰ μόνον στοιχεία.

Ἡ σκηνὴ ὑπόκειται ἐν τῷ ἐξοχικῷ πύργῳ τῆς Γεωργίας Σάνδ, ὀνομαστῆς μυθιστοριογράφου, ἧς τὸν βίον διηγήθη ἤδη πρὸ πολλοῦ ἡ Ἑστία εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς.

Ἡ οἰκοδέσποινα, γυνὴ διάσημος ὑπὲρ πάντας τοὺς συγχρόνους αὐτῇ διὰ τε τὸ καλλιτεχνικὸν αὐτῆς τάλαντον καὶ τὴν δημιουργικὴν τῆς μεγαλοφυΐαν, ἀγαπωμένη δ' ἐπίσης καὶ θαυματοζόμενη παρὰ τῶν γνωρίζοντων τὴν ἄπειρον τῆς καρδίας τῆς ἀγαθότητα, ἐξέτιζε τότε ἐν Νοῶν τὸν Σοπὲν, ὃν πρὸ μικροῦ μόλις χρόνον εἶχε σώσει διὰ τρυφερᾶς θεραπείας ἀπὸ τῶν δυνύχων τοῦ θανάτου, καὶ παρείχεν αὐτῷ πᾶσαν ἐκείνην τὴν μητρικὴν θωπιάν, εἰς ἣν ὀφείλει σήμερον ὁ μουσικὸς κόσμος τοὺς ὑστάτους φλόγγους τοῦ περιπαθοῦς μουτουργοῦ.

Πυκνὸς ὄμιλος καλλιτεχνῶν, συγγραφέων καὶ ἠθοποιῶν ἐπλήρου τὸ φιλόξενον μέγαρον τῆς μεγαλοφυοῦς γυναικός. Πλὴν τοῦ Λιτζτ, ὃν εἶχε συνοδεύσει ἐκεῖσε διάσημος ἀριστοκράτης τοῦ παρισινοῦ κόσμου, ὡραία καὶ πνευματώδης γυνή, γνωστὴ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἀραβέλλα, διέμενε τότε ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Νοῶν ὁ ἐξοχος ζωγράφος Δελακροά, ἡ περιλάλητος ἀοιδὸς Παυλίνα Βιαρδὸ, καὶ πολλὰ ἄλλα σύγχρονοι ἐπισημότητες, αἵτινες, ἐνούμενοι μετὰ τῶν συγγενῶν, τῶν φίλων τῆς οἰκίας, καὶ τῶν ἐξοχικῶν γειτόνων τῆς οἰκοδεσποίνης, συναπετέλουν ἀποικίαν σχεδὸν ὀλόκληρον.

Ἡ φιλοξενία τῆς Σάνδ παρείχε πᾶσαν ἄνεσιν καὶ ἐλευθερίαν εἰς τοὺς ξένους τῆς. Οἱ τὴν θήραν ἀγαπῶντες εἶχον εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῶν κύνες καὶ θηρευτικὰ πυροβόλα, οἱ τῆς ἀλιείας φίλοι ἀνάτια καὶ δίκτης, μεγαλοπρεπῆς δὲ κῆπος ἀνέπτυσσε τὰς σκιεράς του δεινροστοιχίας καὶ τοὺς θαλεροῦς του τάπητας πρὸ τῶν βημάτων τῶν ἀγαπῶντων τοὺς μονήρεις περιπάτους. Ὁ ἕκαστος διέτριβεν εἰς ὅ,τι ἤθελεν. Ὁ Λιτζτ καὶ ὁ Σοπὲν συνέθετον μελωδήματα· ἡ Βιαρδὸ ἐμελέτα τὸν Προφήτην· ἡ οἰκοδέσποινα ἔγραφε μυθιστορήματα διὰ τὴν Ἐπιθεώρησιν τῶν Δύο Κόσμων, καὶ οὕτω πάντες οἱ ἄλλοι. Τὴν ἔκτην ὥραν τῆς ἑσπέρας συνηροῦζοντο πάντες περὶ τὴν τράπεζαν τοῦ γεύματος, καὶ δὲν ἀπεχωρίζοντο πρὸ τῆς τρίτης ὥρας τῆς πρωίας. Ἐνωεῖται δὲ ὅτι μέγα μέρος τῶν θελητικῶν ἐκείνων ἐσπερίδων ἐπλήρου ἡ μουσική.

Ὁ Σοπὲν σπανίως ἔπαιζε, καὶ μόνον ὁσάκις ἦτο βέβαιος καὶ ἀσφαλὴς περὶ τῆς τελειότητος τῆς ἐκτελέσεως, ἀπεράσισε νὰ καθίσῃ πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου. Ὁ Λιτζτ τούναντιον ἔπαιζε πάντοτε, ἀδιαφορῶν ἐντελῶς ἀνἔπαιζε καλῶς ἢ κακῶς.

Ἐσπέραν τινὰ τοῦ Μαΐου, μεταξὺ τῆς ἐνδεκάτης ὥρας καὶ τοῦ μεσονυκτίου, πᾶσα ἡ φιλικὴ ὁμήγυρις ἦτο συνηγμένη ἐντὸς τῆς μεγάλης αἰθούσης. Τὰ μεγάλα παράθυρα ἦσαν ἀνοικτὰ πρὸς τὴν πλησιεῖσιν σελήνην, αἱ ἀηδόνες ἔψαλλον ὑπὸ τὰ φύλλα, καὶ ὄξυ ἄρωμα οἰνάνθης καὶ ῥόδων εἰσέπνεεν ἐκ διαλειμμάτων εἰς τὴν αἴθουσαν. Ὁ Λιτζτ ἐξετέλει νυκτερινὴν τινὰ μελωδίαν (Nocturne) τοῦ Σοπὲν, διανθίζων ὅμως αὐτὴν κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἀναμιγνύων ποικίλα μὴ ὑπάρχοντα, βραδύων ἢ ταχύων τὸ μέλος κατὰ τὴν ἀρέσκειάν του, καὶ μεταβάλλων αὐτὸ ἵνα παραγάγῃ μείζονα, ὡς ἐνόμιζεν, ἐντύπωσιν. Ὁ Σοπὲν πολλάκις κατ' ἐπανάληψιν ἐφάνη ἀνησυχῶν καὶ τεταραγμένος, τέλος δὲ, μὴ δυνάμενος πλέον νὰ καταστείλῃ ἑαυτὸν, ἐπλησίασεν εἰς τὸ κλειδοκυμβάλον καὶ εἶπεν εἰς τὸν Λιτζτ μετ' ὄλης του τῆς ἀγγλικῆς ἀπαθείας :

— Κάμε μου τὴν χάριν. ἀγαπητὲ, ὁσάκις μοῦ κάμνης τὴν τιμὴν νὰ παίξῃς ἰδικὰς μου συνθέσεις, νὰ παίξῃς ὅ,τι εἶνε γραμμένον· εἰ δὲ μὴ, παίξε ἄλλο πρᾶγμα. Ὁ Σοπὲν μόνος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μεταβάλλῃ τὸν Σοπὲν.

— Αἶ, τότε λοιπὸν, παίξε μόνος σου! ἀπήντησεν ὁ Λιτζτ καὶ ἠγέρθη κάπως πειραγμένος.

— Εὐχαρίστως, ὑπέλαβεν ὁ Σοπὲν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐσθέσθη ὁ λαμπτήρ ὑπὸ μικρᾶς τινος λαμπυρίδος, ἧτις εἶχε καύσει τὰς πτέρυγὰς τῆς εἰς τὸ φῶς. Ἡθέλησαν νὰ τὴν ἀνάψωσιν ἐκ νέου, ἀλλ' ὁ Σοπὲν ἀντέστη.

— Ὁχι, εἶπε· σβύσατε μάλιστα, σὰς παρακαλῶ, καὶ τὰ κηρία· μ' ἀρκεῖ τὸ φῶς τῆς σελήνης.

Καὶ καθίσας ἔπαιξε. . . ἔπαιξεν ἐπὶ μίαν ὀλόκληρον ὥραν.

Πῶς ἔπαιξε δὲν ἐπιχειροῦμεν νὰ τὸ περιγράψωμεν. Ὑπάρχουσι συγκινήσεις, ἃς αἰσθάνεται τις ἀλλ' ἀδυνατεῖ νὰ ἐρμηνεύσῃ. Ἡθελεῖ τις εἶπει, ὅτι εἰς τὴν αἰ ἀηδόνες ἵνα τὸν ἀκούσωσι, καὶ αὐτὰ τὰ ἄνηθ' ἐρῶφρον ὡς δρόσον τούρναου τὸ οὐράνιον ἐκείνο μέλος. Τὸ ἀκροκτῆριον ἐν σιωπηρῇ ἐκστάσει μόλις ἀνέπνεε, καὶ ὅτε ὁ γόγῃς ἔπαυσε, πάντων τὰ ὄμματα ἦσαν δακρυόβρεκτα, πρῶτα τοῦ Λιτζτ. Ἡγέρθη οὗτος καὶ ἔσφιγγεν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸν Σοπὲν, ἀναφωνῶν :

— Εἶχες δίκαιον, φίλε μου! Τὰ ἔργα μεγαλοφυΐας ὡς ἡ ἰδική σου εἶνε ἱερά. Εἶνε βεβήλωσις νὰ τὰ ἐγγίξῃ τις. Εἶσαι ἀληθινὸς ποιητής· ἐγὼ εἶμαι σχοινοβάτης ἐμπρός σου.

— Α, μπᾶ! ὑπέλαβε ζωηρῶς ὁ Σοπὲν· ἔχομεν καθεὶς τὸ εἶδός μας καὶ τίποτε ἄλλο. Ἡξέυρεις πολὺ καλὰ, ὅτι κἀνεὶς εἰς τὸν κόσμον δὲν παίξει καθὼς σὺ τὸν Βεγχόβεν καὶ τὸν Βέμπερ. Κάμε μου τὴν χάριν, παίξέ μου τὸ adagio τοῦ Βεγχόβεν εἰς do dièze, ἀλλὰ παῖξέ το μετὰ τὰ σωστά σου, ὅπως παίξεις ὅταν θέλῃς.

Ὁ Λιτζτ ἔπαιξεν ἀληθῶς τὸ βραδὺ ἐκείνο μέ-

— Δὲν σὰς τὸ κρύπτω· ὁ ἀσθενὴς εὐρίσκεται εἰς κίνδυνον, δὲν θὰ ἐκάνετε δὲ ἀσχημα νὰ συγκαλέσετε ἰατρικὸν συμβούλιον.

Τὸ μειδίαμα τοῦ φωτογραφηθέντος.

Λάβετε φυσικὴν στάσιν. — Ὀλίγον πρὸς ἀριστεράν . . . Ἡ κεφαλὴ μᾶλλον πρὸς τὰ ὀπίσω. Κάλιστα· ἀλλὰ φαίνεσθε κατηφῆς. Μειδιάσατε, παρακαλῶ . . . Ἀκόμη ὀλίγον. Ἀκόμη. Προσπαθήσατε ν' ἀναπολήσετε εὐάρεσόν τι ἀντικείμενον. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἔχετε τὴν εἰκόνα σας μὲ ἐν μειδίαμα.

Τὸ μειδίαμα τοῦ νεοῦπανδρου.

Ὁ νεοῦπανδρος καθ' ἑαυτὸν: *Εξόδα ἐπὶ ἐξόδων! Ἡ Μαρία δυστυχῶς ἀγαπᾷ τὴν πολυτέλειαν. Αἱ παρατηρήσεις μου σήμερον τὴν δυσηρέστησαν . . . Ποῦ θὰ πάμε; *Α! ἤμην πολὺ ἡσυχώτερος πρὶν νυμφευθῶ . . . Νᾶ, οἱ φίλοι μου ἔρχονται νὰ μὲ συγχαρῶσι.

Οἱ φίλοι: Σὰς συγχαίρομεν, σὰς συγχαίρομεν!

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ! — Καὶ ὁ νεοῦπανδρος μειδιᾷ, ἀλλὰ καθ' ἑαυτὸν ἐπαναλαμβάνει: «Ἡμην πολὺ ἡσυχώτερος πρὶν νυμφευθῶ».

Τὸ μειδίαμα τῆς φίλης.

*Α! ἀγαπητὴ Ἐλένη, ὁποῖα εὐχάριστος ἐκπληξίς! Πρὸ ὀλίγου ἀνεφέραμεν τὸ ὄνομά σου. Εἶσαι καλὰ; Πόσον ὠραῖα εἶσαι ἐνδεδυμένη! Νᾶ ἴδω τὸ φόρεμά σου . . . Εἶνε πραγματικῶς λίαν ἐπιτυχημένον. (Χαμηλῇ τῇ φωνῇ εἰς τὴν σύντροφόν της): Τί κακοφτιασμένον φόρεμα!

Τὸ μειδίαμα τοῦ πεσόντος κατὰ γῆς

Ὁ κ. ** ὠλίπισθη ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου καὶ ἐξηπλώθη φαρδὺς πλατύς.

— Ἐκτυπήσατε πολὺ;

— Δὲν εἶνε τίποτε, εὐχαριστῶ, — καὶ μειδιᾷ.

Τὸ μειδίαμα τοῦτο ἔχει τὸ χαρακτηριστικὸν ὅτι ὁμοιάζει πολὺ πρὸς μορφασμὸν. ?

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Διάλογος ἐν αἰθούσῃ χοροῦ :

Ὁ λόγος εἶνε περὶ κυρίας, ἧτις βαλαίζει, καὶ τῆς ὁποίας ἡ ὠριμος ἡλικία εἶνε πρόδηλος, μὲ ὅλα τὰ πολλὰ καὶ διάφορα τεχνάσματά της.

— Εἶνε τοῦλάχιστον σαράντα πέντε ἐτῶν. . .

— Δὲν γνωρίζω. . . Αὐτὴ κρύπτει τὴν ἡλικίαν της.

— Ὅχι καὶ τόσον καλὰ. . . διότι ὅλος ὁ κόσμος τὴν εὐρίσκει.

Μεταξὺ τραπεζιτῶν :

— Εἶνε ἀπορίας ἄξιον πῶς ὁ κ. Α. ἐπλούτησε τόσον γρήγορα, ἐνῶ εἶχε μεγάλα κεφάλαια τιμιότητος.

— Ἴσα ἴσα δι' αὐτό. . . Τὰ κεφάλαιά του αὐτὰ τὰ ἐξεποίησεν εἰς τιμὰς ἐπωφελεστάτας.

Τεμάχιον διαλόγου, ὃν ἤκουσάν τινες ἐν τινι χορῷ :

— *Α, νά! Ἡ Κε **, ἡ ὁποία ἀπεφάσισε τέλος πάντων νὰ μὴ εἶνε δεκοτέ.

— Ἐπὶ τέλους ἐνόησεν, ὅτι ἔφθασε πλέον ἡ στιγμή νὰ βίψῃ πέπλον ἐπὶ τοῦ παρελθόντος. . .

Δύο φίλοι ἐθαλασσοπόρουσαν ἐντὸς ἀτμοπλοίου. «Φίλε μου, εἶπεν ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον, δὲν μοι λέγεις, τί διαφορά ὑπάρχει μεταξὺ ἀτυχίας καὶ δυστυχήματος;»

— Ἰδοῦ, εἶπεν ὁ ἄλλος. Ἐάν τώρα ἡ πενθερά μου ἐπιπτεν εἰς τὴν θάλασσαν, θὰ εἴχομεν ἐν ἀτύχημα, ἐάν ὅμως τὴν ἐσωξέ τις, τοῦτο θὰ ἦτο δυστύχημα.

Τρεῖς κυρίαι ἤριζον περὶ τοῦ κάλλους αὐτῶν τοῦ . . . ἀνυπόκριτου. Παρατυχῶν ἀστείως τις καὶ ἀκούσας τὴν ἔριν εἶπεν εἰς αὐτάς :

*Ἀφήσατε τὰς ἔριδας, διότι καὶ αἱ τρεῖς σας εἰς ἴσου εἶσθε ὅμοιαι . . . διαφορά καμμία.

*Ἐάν ὁ Πάρις ἤρχετο κριτὴς τῆς καλλονῆς σας, τὸ μῆλον θὰ τὸ ἔκοπτεν εὐθὺς εἰς μέρη τρία. . .

τῶν κυριῶν τὰ πρόσωπα ἠκτινοβόλουν ὑπὸ χαρῆς, ἀλλ' ὁ ποιητὴς προσέθηκε :

« καὶ θὰ τὸ ἔρωγε . . . **Φ. .

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Ἡ οἰκογένεια ** ἐδέχετο συχνὰ εἰς γεῦμα τὸν βουλευτὴν *

Κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας μεγάλη ἦτο ἡ χαρὰ τοῦ μικροτέρου παιδίου τῆς οἰκογενείας.

Ὁ βουλευτὴς τὸ ἐρωτᾷ :

— Σ' ἀρέσει λοιπὸν πολὺ ποῦ ἔρχομαι καὶ τρώω μαζὺ σας;

— Ὡ! νά! . . .

— Γιατί μ' ἀγαπᾷς πολὺ, δὲν εἶνε ἔτσι;

— *Α! ὄχι· γιατί κάνουμε ἕνα φαγὶ περισσότερο.

Ἡμέραν τινὰ εἰς τῶν κομψομένων μας παρυσιάζεται εἰς τινὰ τραπεζίτην καὶ ζητεῖ δάνειον χιλίων φράγκων, ἅτινα ὁ τραπεζίτης τῷ δίδει, χωρὶς ἐλπίδα νὰ τὰ ξαναἴδῃ.

Μετὰ τρεῖς μῆνας παρουσιάζεται ὁ ὀφειλέτης φέρων τὰ χίλια φράγκα.

— Καθὼς φαίνεται, λέγει ὁ τραπεζίτης εἰς τὸν ταμίαν του, δίδων αὐτῷ τὰ χρήματα, ὁ κύριος οὗτος δὲν θὰ μᾶς κοστίσῃ χίλια φράγκα, ἀλλὰ δύο χιλιάδες! . . .

Κύριός τις ἔλεγεν ἐσχάτως εἰς τὸν ἀμαξηλάτην του :

— Μὰ, Νικόλα, αὐτὸ κατήνησεν ἀνυπόφορον· αἰωνίως 'ς τὸ καπηλειὸν θὰ σ' εὐρίσκουν νὰ παίζῃς τὰ χαρτιά . . .

— *Ἄν ὁ κύριος κατῳρθονε νὰ μ' ἔμπαζε 'ς τὴν λέσχην, ὅπου πηγαίνει κάθε βράδυ! ΙΩΝΑΣ.